

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint a felszólamlások küldendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyílttér sora 1 korona.

Az abonyi „Kath. Munkás- egylet” életéből.

Kath. M.-egylet estélyére írta és felolvasta: Veverán István.

II.

„I m á d k o z z á l és d o l g o z z á l !“
A kath. magyar munkásnak ez hangzik
szüntelen a fülébe. A munka, a szorgalom
és takarékoság az, mely legbiztosabb módja
a vagyonszerzésnek. A munka és fáradság
jutalma: a vagyon; — a szorgalom meg-
többösörözi, gyarapítja a szerzeményt, a
takarékoság megbecsüli és állandósítja a
vagyon. Akit a jó Isten sem örökséggel,
sem különös véletlen szerencse által nem
juttathatott birtokhoz, annak adott két erős
kezet, mely kitartó szorgalommal a megta-
karított fillérekből vagyonhoz segít. Minden
embernek dolgoznia kell, még annak is,
aki örökségen kezd az életet, mert hiszen
munka nélkül a meglevő is elfogy lassac-
kán, ha hozzá nem teszünk. A munka, a
tevékenység képezi a megélhetés alapját.
Az élet időből áll s aki az életét nem do-
loggal, hanem munkátlansággal lebzseli el,
az elől az idő észrevétlenül s gyümölcsstele-
nül rohan el s előbb-utóbb felkopik az álla.

A valamikor jólétnek örvendő, utóbb a
könnyelműség által vagyoniilag tönkre ment,
henye emberekből támadtak a szocialisták.
Megunták a munkát, rabjává lettek a lustaság-
nak s nyakatekert okoskodással ráteneked-
nek másnak vagyonára s országos zavar-

gással erőszakosan akarnák maguk részére
elkaparintani a véres verejtéken szerzett
idegen birtokot.

„Imádkozzál és dolgozzál!“ A dolog,
a munka a földi megélhetést biztosítja,
földi azaz mulandó vagyont szerez. Az
ima, a vallásosság pedig égi, soha el nem
muló vagyonhoz juttat. A szocialista erre
nem szeret ügyet vetni. A szocialista a
vallásnak nem hive, nem lehet az. Az is-
teni parancs más vagyonának megbecsülé-
sére int, a szocialista éppen ellenkezőleg
cselekszik. A vallás tiltja a földiekhez való
ragaszkodást, a szocialista összes üdvössé-
gét ebben találja. A vallás felebarátunk
iránti szeretetre gyulaszt, a szocialista a
más vagyonának elkívánásával, a nélkül,
hogy ő is adna másnak valamit, a szere-
tetlenséget, az ellenségeskedés tüzeit szítja.
A szocialista tehát vallásos nem lehet.
Hasonlóképpen: igaz, őszinte vallásos lel-
kületű munkás embert a szocialista tanok
kísértetbe nem hozhatnak.

Az abonyi „Kath. Munkás-egylet“ a
szocialisták által felvert zavarosban halászni
hajlandóságot egyáltalán nem éreztek, ezzel
tanúságot tettek vallásosságukról. Hogy pe-
dig esze ágában sem volt ez egyletnek,
illetve tagjainak a birtokos osztály és mun-
kaadók ellen kikelni: bizonyosságot tesz a
jegyzőkönyv, mely tartalmazza a nép fenn-
tartóinak, jóakaró barátainak, mint tisztelet-
beli tagoknak díszes névsorát. E megtisztel-
tetéssel fényes jelét adták annak a jó vi-
szonynak, mely a munkaadó és munkás

közt fennáll s azt a jövőre nézve is meg-
őrizni egyik főtörekvésüknek, az egylet fel-
adatának tekintik.

Ime a díszes névsorozat, az 1898. évi
választás szerint.

Tiszteletbeli elnök: Viz Zoltán h. pleb.
Tiszteletbeli tagok: Huszár Antal apát-pleb.,
— Gulner Gyula országgy. képvis., — Teszár
László lovag, főszolgabíró, — id. Sivó Mik-
lós nagybirtokos, — dr. Györgyi József
járásí és tb. m. főorvos, — Sivó Jenő bir-
tokos, — ifj. Sivó Miklós tb. szolgabíró, —
Lukács Gyula, gyógyszerész, — Komáromy
József tkp. pénztárnok, — Palásti Pál bíró,
— Temesközy Gerzson hivatalnok, — Szom-
bathy János isk. gondnok.

Amely munkás nép ily nyilvános tisz-
telet adással becsüli földes urait és jóaka-
rót, ott nem lehet tartani a békétlenségtől,
nyomort előidéző szocialis vad hajtások-
nak tultengésétől.

Ily áldásos volt ez egylet ama moz-
galmas időben úgy a birtokoságra, mint a
munkás népre. Keblébe gyűjtötte a könnyen
félrevezethető elemeket s a sokaság meg-
izmosodott oszlopként dacolt a fel-fel csa-
pódó szocialista hullámok ellen.

Az egylet tapintatos és előre látó ve-
zetősége, a tagoknak jó és helyes iránti fo-
gékonyága s városunk nagyjai iránt táplált
tisztelet érzete a 97. és 98-ik évet úgy
a nép, mint az egylet életében emlékezetes
időpontokká avatta.

A közvélemény midőn a dicséretes
tényt elismerte, a magas kormány sem ké-

TÁRCZA.

A távolból.

Ismerkedés s válás az élet,
Mint tengeren hab habra hull,
Mig az eltűn' a lét zajából,
Mig ez az árban elsimul.

Az élet árja vitt magával
S egy új otthont jelölt nekem,
Hol eszméim valóságát
Ujult reménnyel keresem.

Ha lelkem a munkán kifárad,
Pihenni vissza messze száll,
A régi kedves hű tanyára,
Melyhez csak emlék fűzi már.

Üdvözetét elmondja nektek
S mi örömet okoztatok,
Azt rátok kéri vissza sokszor,
Hogy legyetek mind boldogok.

S ti kérdeitek, hogy mint a sorsom,
Betölthetem-e vágyamat?
Az új tanyán a kért szabadság
Végül igaz gyönyört fakaszt?

Lelkem haboz, ha kell felelni,
Mert a szabadság drága kincs,

Mégis hideg szép birtokában
A boldogságnak árnya sincs.

Gyémánt gyanánt ragyog sugára,
De maga az anyag hideg;
Ha nem vigyázunk, birtokában
Mégfagyhat minden szeretet.

Összel távoztam a madárral,
Mely messze új tavaszra lel;
Én is saját fészekbe szálltam
Egy új élet reményivel.

Van tüzhelyem, hol révbe érve
Dermedt szívem melegen tetem
S mit elveszíték annyi harezon,
Talán itt vissza szerezem.

S van népem, mely hallgat szavamra,
Mint pásztort híven nyáj követ,
A hivatás szelid művében
Találok újabb érdeket.

De boldogságról nem beszélek,
Az élet egy nagy áldozat,
Mind annak élő tagadása,
Mi szívben vágyul felfakad.

Csillámlik olykor néha fénye,
Már-már hiszem, hogy ő enyém,
De minden újra elsötétül
S marad tovább is — a remény.

Egy hangzik folyton csak fülembe,
Kötelmeim komoly szava
S velem a lét futó vizébe
Marad a munka csak maga!

VIZ ZOLTÁN.

Halála után.

Az „Abony” eredeti tárczája.

Írta: Nergert Vilma.

Mind a ketten a szini akadémia növendé-
kei voltak.

Reményi Aladár, a legtehetségesebb növen-
dék, kiről azt jósolták, hogy valaha nagy művész
lesz. Volt is rá hajlama. Nem csak a szinpadon
adta igen jól a hős szerelmest, hanem az élet-
ben is. Utolsóéves korában bele szeretett egy
elsőéves kis szini növendékbe. A lány nem
volt valami szép, de aki kék szemébe nézett, azt
ugy meg fogta, ugy megigézte az a két szem,
hogy holtig rabbá lett. A kis Lijda nem volt sem
szép, sem tehetséges. A szini pályát sem hajlam-
ból választotta, hanem anyja, ki lány korában
szintén művészettel kereste kenyerét, őt is szí-
nésnőnek szánta. Szivesebben főzött, mosott,

sett sokáig. A „Kath. Munkás-egylet“-et a helyes irányban való működéséért Somodi István buzgó elnöknek küldött 50 frt jutalom s diszoklevél adományozásával, — szintén kitüntette.

Szolgáljon e magas elismerés úgy az egylet egészének, mint tagjainak dicsőségére s a további előmenetel fokozására. Hassa át minden munkás szívében az a vigasztaló tudat, hogy a becsületes munka megkapja a megérdemelt díjat, hogy az ernyedetlen tevékenység előbb-utóbb méltó elismerésben részesül. Ma a lázas tevékenység korszakában, a munka uralja a népek egyetemét. A kor előhaladása igényeket szült a társadalom minden osztályában, úr és munkás-nép érzi ennek súlyát, elzárkózni azonban előlük nem lehet; aki nem akar haladni, az elmarad.

Elmaradni szégyen volna, tehát nincs más hátra, mint részt venni az igények által támasztott munka versenyében, azaz meg kell fogni a munka végét, napjainkban jobban, mint csak egy pár tizeddel is ez előtt. — A művelődés rohamos emelkedése, nem hadhatja érintetlenül a földmivelőt, a munkás népet sem. És ez helyesen van így, okos ésszel, tanult elmével, gyorsan s kevesebb testi erővel lehet ugyanazt a munkát elvégezni. Késő időkig a helytelen munka és erő felosztás jellemezte a dolgozó népet, ma már szóllammá vált: többet ésszel, mint erővel.

A „Kath. Munkás-Egylet“ korszerű feladatot teljesít akkor, midőn tagjait az önképzés által a munka okos elvégzésére és eszélyességre oktatja.

De ebbeli feladatának csak úgy felelhet meg, ha keblébe gyűjti mindazokat, kiknek a terhes munka osztályrészük s akiknek nagy szükségük van, hogy a polgári műveltség megszerzésével terheiken könnyítsenek. — Viszont a földbirtokos, a munkaadó is terjessze ki kezét az egylet felett, nyújtson segédelmet, vegye pártfogásába azoknak gyülekezetét, kiknek szívében a felettesek iránti tántoríthatlan tisztelet és ragaszkodás honol, kik becsületes munkával adóznak s a hála szavával áldanak.

vasalt otthon özvegy édes anyja kis háztartásában, mint szerepeket tanult, vagy mint a fiatal színövendékek tenni szokták, udvaroltatott magának. Édes anyja valaha elkényeztetett kedvence volt a „Nemzeti színház“-nak, aztán mikor már lakása mindenütt tele volt diadalait hirdető virágbokrétákkal, mikor már megunta a tapsot, vágyott nyugalom után; nőül ment egy gazdag földbirtokoshoz. Férje nagyon szerette, a legköltségesebb szeszélyeit örömmel elégítette ki. A volt színésznő nem tudott gazdasszony lenni, férje meg nem tudott számolni, egy napon azután arra ébredt a szegény boldog apa és férj, hogy semmije sincs. Nagyon szerette nejét és gyermekét, nem tudta nézni, hogy azok nélkülöznek, agyonlőtte magát.

Az özvegy futott fűhöz-fához, de már akkor más volt a közönség kedvence, más volt a művészet csillaga. Hisz olyan gyorsan hulló csillagok azok. Megmaradt esekély vagyonából tartotta fenn lányát és önmagát. Lányát azután beadta a színi képezdebe. A kis Lijda érezte, hogy soha sem lesz színésznő, de azért életének legboldogabb perceit a tanodában töltötte. Ott találkozott minden nap Reményi Aladárral. Megszerette a tehetséges csinos ifjút, szerette az ő egyszerű lelkének minden ízével az első szerelem összes hevével. Boldog volt.

Biztat a remény, hogy e törekvő egyletnek is küld a mindenható jótékony lelkeket, kik adóssággal terhelt helyzetében segítségére leendnek. Vajha bekövetkeznék!

S ha megérte a gondmentes napokat, e hely legyen a munkás nép nyugodalmanak otthona, a házi gondok és szomorúságoktól félrevonulva itt találja menedékét.

Ez ifju egylet, mely ma még csak mustármag, fejlődjön a nemes keblü ügybarátok és tagjainak támogatásával terebélyes és hosszú életű fává, melynek árnyában a késő unokák is áldva emlegessék őseik szorgalmát. S ha még is reményében csalatkoznék, ne érje őt a rövid életű buborék sorsa, hanem magyar emberhez illő szíves kitartással s Istenben vetett bizalommal tartson ki a küzdelmekben a jobb időkig. — Ha a segédelem késnék, addig is mig megérkezik . . . Segítsen ki-ki önmagán megengedhető módon úgy, a hogy tud. „Ember segíts magadon s aztán az Isten is megsegít.“ Ember, küzdve-küzdj és bizva-bizzál!”

Mindnyájunknak egy a sorsunk: fáradunk, hogy megélhessünk. Fáradozunk, dolgozunk.

Sokszor magunkért kevesebbet, mint a közjóért . . . még pedig ingyen! — Ilyenek az egyletek is, ingyen működnek a nép jólétéért, sőt a tagok fizetnek is, hogy mint egylet ingyen dolgozhassék a közjó érdekében. Panasza tehát alaptalan mindazoknak, akik munkájuk után méltányos díjazást huznak.

Elértem a végére.

Amiket egyszerű szavakkal felsoroltam: az önök egylete mondatta el velem. Az elhangzott szó ne legyen olyan, mint a himes lepke, mely máma kiröppen s holnap halott; tartsák meg kérem a jó szót s okuljanak belőle.

Magamról is mondok valamit. — Valahányszor ez egylet czimiratát olvasom, mindannyiszor e szavak jutnak eszembe: „I m á d k o z z á l é s d o l g o z z á l !“

Az ifju nem sokára bevégezte tanulmányait s egy vidéki jönevű társulat sietett őt szerződtetni. Elváltak, mint jegyesek. Nem nyomtattak arany szélű eljegyzési kártyát, még csak gyűrűt sem váltottak, de hallotta esküjüket az Ég.

Azonban az élet szeszélyes, a művész élete pláne az.

* * *

Évek multak el, Reményi egyik városból a másikba vetődött, csak ritkán irt szerető menyasszonyának. Az pedig minden nap a viszontlátás, a boldog egyesülésről álmodozott. De hát az álom ritkán valósul.

Egy napon az ujságok egy fiatal művész Reményi Aladár haláláról tettek említést. Az ifju színész társulatával épen egy kisebb vidéki városban időzött, midőn elragadta a halál.

Lijda mikor elolvasta azt a pár lélekmarczangoló betűt, szó nélkül összerogyott, azután napokig feküdt eszméletlenül. Miután súlyos betegségéből legalább testileg felgyógyult, gyászruhát öltött s A , kis városba utazott. Mire ő szerelme sírjához zárandokolt, a társulat már messze járt. Könnyű volt a temetőbe a sírhoz jutni, olyan elhagyatott egy sem volt, mint a művész sírja. Lijda rávetette magát a hantokra, mely az ő boldogságát a szeretett férfit takarja, zokogott, imádkozott, aztán egy kis röget rejtett ke-

Farsang.

A rendezőség tervez, a közönség végez.

A „Kath. Olvasóegylet“ intelligens tagjai, a társasélet felelevenítésére f. hó 15-én felolvasással és szavalattal egybekötött h á z i a s j e l l e g ü t h e a - e s t é l y t rendezett. Kategorice ki lehet jelenteni, hogy ez az exotikus estély, aminőnek az contemplálva volt, — n e m s i k e r ü l t.

Carneval, a farsang plánetája, egy kis időre az intrikus lárváját öltötte magára s megkísértette a thea-estélyre készülődőket; besugta a módzartokat, melyekkel a rendezőséget zavarba lehet hozni. — Carneval herceg, Bachus és Luculus szövetkezve, kimondták az ítéletet a rendezőség felett, mely imígy hangzik: „Nem lesz thea-estély; a theázás bőséges lakoma után való (Luculus elve). — A rendezőség kiszáritott-hideg ételeket (szalámit) nem fog felszolgálni, hanem igenis roskadozni fognak az asztalok a különb-nélkülönb-féle izletes étkek garmadájától. (Ez is Luculus elve). Első és legfőbb a bor! (Bachus javaslat). Mulassunk, élvezzünk, szakítsuk le minden percznek a virágát. Éppen azért felolvasást nem hallgatunk, rövid az idő; ma-holnap vége a farsangnak s aztán „memento mori,“ a földnek emberei még nem is mulattak amugy Isten igazában. Tánccoljanak, tiporják össze a sarkaik után leskelődő gondot. Legyen vigalom, nyolez falura szóló (Vestris eszméje). — Abezug thea-estély és legyen egy hatalmas piquenice! Végrehajtja: Carneval herceg.“

És ez a bohó hercegecske ékes kostümben, behizelgő szavakkal, felkereste a kecses hölgyek budoárjait; a végrehajtandó ítéletnek hatalmas pártot gyűjtött az urnő-gazdasszonyok és a bájos hölgyek soraiból.

Carneval, maefistói leplezettséggel huzódott meg az egyleti helység egyik sarkában s onnét nevetett kárörvendőleg a rendezőség zavarán. Mert hát alig mult el 8 óra, a kis táncterem szétporlasztott fenyűillata összeszorult a distingvált hölgyközönség soraitól. Még egy-két percz s a zene felhangzó accordjai elmetszették nyakát a felolvasásnak és a thea-estélynek. Vestris, Carneval megbizottja, lankadatlan ügyességgel illette a kecses kis lábakat a táncz ütemeihez s a Bachusnak áldozók a nagyobb teremből a szépek

lébe a drága hantokból. Ezt a darab göröngyöt melengette keblén, mint ha a kihült drága tembe akarna meleget kölcsönözni, ezt esókolgatta, ezt becézte, beszélgetett hozzá, édes szerelmes szavakat, melyeket nem tanult könyvből soha, ezt nedvesíté keserű könnyeivel.

Tanulmányait elhanyagolta. Mi is köthetné őt tovább is a művészethez? Szemeiben a derült kék eget eltakarta a bánat sötét felhője, kerülte az embereket, magába zárkózott, csak drága halottjának élt. Testi ereje is megfogyott csak árnyéka lett önmagának. Édes anyja kétségbe esetten könyörgött neki, hogy ne epezsze magát. Hasztalan volt. Még csak egy vágya volt, még egyszer látni a kedves sírját, elzarándokolni oda s imádkozni és sírni a drága hantokon.

Édes anyja elkísérte.

Nem kellett sokáig keresni a sírt tudta azt Lijda nagyon jól, hisz lelkében mindig mellette volt.

De most a sír nem volt pusztá. Tele volt ültetve virágokkal az egyszerű keresztben diszes nem rég oda helyezett koszoru volt.

Rajta fehér szalagon e felírás:

„Felejthetetlen vőlegényemnek Piroska.“

gyülekezete közé egyeledve, ropta lángoló kedélyvel szünóráig a tánczok különféle nemeit.

Ekkor Luculus állt elő, megnyitotta Eldorádója ajtaját s azon keresztül egy bőségszaru ontotta az asztalokat a lerogyás veszélyével fenyegető kitünő étkeit. A fékezetlen jó kedv tetőfokra hágott Bachus italától s Temesközy Gerzsonné urnő kedves előzékenységgel arangirozott izletes theáitól.

Mint minden ilyen alkalmakkor, úgy most még nagyobb mérvben indult meg a toasztok árja. Azonban, az a kedves közönség, amely a felolvasást a tánczczal helyettesítette, nagy következetességgel a toasztokat sem hallgatta meg, hanem a legőszintébb toasztal, mely minden jó kívánságot magában foglal, meg nem szünő „Éljenezésekkel” tüntette ki azokat, akik az egyleti, mint a társadalmi életben arra érdemeket szereztek. Megéljeneztek egyeseket, megéljenezték azt a kiváló közönséget, amely nagyrabecsült megjelenésével demonstrált a „Kath. Olvasóegylet” társadalmi actiói mellett s fényes elégtételt szolgáltatott a rendezőségnek, hogy elállt a felolvasástól s a nagy többség óhajának engedte át a szerepet.

A közönség győzött!

Carneval mulatott reggeli 6 óráig, oly bohém jó kedvvel, minőt Abonyban nem tapasztaltak. A falak is gyönyörködtek a kedves közönségben; kedvük lett volna kijebb menni, hogy kényelmes tért nyujthassanak az emlékezetes elite vigalomnak. No de semmi! Egyszerű hajlékban, kiesiny téren is igen nagy boldogság képes elférni.

A thea-estély nem, de az elite piquenit fényesen sikerült. Győzött a közönség, minek kimondhatatlanul örül a lepipált rendezőség és gratulál Carneval herczegnek, hogy böstörködésével megbízatását oly nagyszerű bravurral méltóztattot végrehajtani. Kegyes közbenjárását kérjük másorra is!

A bályos hölgy közönség neveit koszoruba fonva, betűrendben adjuk:

A s s z o n y o k: Bogyó Sándorné, Bogyó Istvánné, Balássy Gyuláné, Dobozy Kálmánné, Gottlieb Ferenczné, Havas Ignátné, Horváth Józsefné, Hints Józsefné, Juhász Imréné, Kováts Béláné, Laczkó Bertalanné, Máthé Józsefné, Mózes Imréné, Papp Péterné, Rithnovszky Antalné, Szerdahelyi Sándorné, Szaitz Gáborné, Temesközy Gerzsonné, Uhrmann Bernátné, Várady Jánosné. **L e á n y o k:** Aranyi Jolánka, Annuska és Piroska, Bogyó Bettike, Gottlieb Klára, Marianne és Rózsika, Havas Erzsike, Hints Amálka, Máthé Ilonka, Meleg Etelka, Molnár Etelka, Szaitz Gizella, Szerdahelyi Flóriska és Uhrmann Rózsika.

A férfakkal együtt 80 tagból álló társaság mulatott a 23 □ mt. táncz és 33 □ mt. „Kis Casino” termében.

Mulatás volt a főczél, haszonról szó sem lehet, de a deficitről sem.

Egy a kívánságom s ez az, hogy még egyszer lehetnék ilyen aranyos közönségnek

kiszolgáló pinezerje

V. I.

T. I.-nek.

Aki ilyen szépen tud verselni, az ne bujjék a névtelenség leple alá.

Szép kis versei megkapóak. A legutóbbi, az „Ő s z i r ó z s a”, az meg valósággal elragadó.

Az a közvetlenség, az a közvetlen meleg, mit e kis vers olvasásakor éreztem: élő tanu bizonyosság a mellett, hogy ez a költemény eredeti és nem fordított.

Az eredeti és fordított költemények között az a különbség, mint a napsugár és a tükör fénye között. A napsugár — ha közvetlenül kapjuk — világít és fölmelegít; de ha csak a tükör vetíti ránk, akkor csak világít, de melegét nem érezzük.

Mondom, így van ez a költészetben is.

Akármit mondanak, megérzi az ember a közvetlen melegét.

Őn pedig — kedves költő barátunk (Engedje meg, hogy így szólíthassam) — ne tekintsen se jobbra, se balra; hanem előre, — előre bátran... A versírás Isten adománya... A kufárvilág ezt csak bámulja; de méltányolni nem tudja.

Le az álarczczal... És hadd pengjen a lant.

Lira.

MI UJSÁG?

— **Adományozás.** Rudnyánszky László szolgabíró a róm. kath. munkás egylet javára 20 koronát adományozott abból az alkalomból, hogy tiszteletbeli tagjául megválasztotta.

— **Szobor.** A helybeli róm. kath. templom részére özv. Blaskovits Albertné úrnő egy Szent Antal szobrot ajándékozott. A felszentelés f. hó 25-én a 9 órai misén fog ünnepélyesen megtartatni. A mély vallásosságu úrnő ezen kegyeletes ténnyével nem csak a szentek iránti tiszteletet emelte, hanem a jótékonyágnak is megnyitja forrását az ügye-fogyott szegények számára, kiknek áldó imája fogja glóriával övezni a szobrot és a kegyes úrnő emlékét.

— **Névmagyarosítás.** Weinstein József, Miklós, Vilmos és Sándor, abonyi lakosok, vezetéknevüknek „V i d a”-ra kért átváltoztatását a belügyminiszter megengedte.

— **Városi közgyűlés.** A város képviselő testülete f. hó 15-én tartotta élénk érdeklődés mellett rendkívüli közgyűlését a következő tárgysorozattal: 1. A mezei közdülő utak és vak-mesgyék mérnöki munkálatainak bítelesítési ügye. 2. Mezőgazdasági munkás-iskola felállítása ügyében előterjesztés. 3. Munkásközvetítés ügyben hozott 11180/899. sz. földmivelésügyi miniszteri rendelet a munkásközvetítő kijelölésére vonatkozólag. 4. Lóosztályozáshoz 2 közgyűlési tag választása. **H a t á r o z a t o k:** Az első tárgyra nézve — miután nagy meglepetésre az előjáróság nem volt azon helyzetben, hogy előterjesztést tehessen — zajos vitakozás után határozatott, hogy az érdekelt ügy tárgyalására egy újabb rendkívüli közgyűlés hívatik egybe. A 2-ik tárgyra nézve: Több képviselő hozzászólása és tiltakozása után 8 ellenében a tanács azon javaslata fogadtatott el, hogy a mezőgazdasági iskola felállítása ez idő szerint nem kívántatik. A 3-ik tárgyra nézve: A földmivelésügyi miniszter rendelete tudomásul vétetvén, Abony részére „munkás-közvetítő”-nek Mészáros István és ennek helyettesül Király János választott meg. A 4-ik tárgyra nézve: A lóosztályozáshoz Pintér Gyula és Király János küldettek ki. Ezek után Véli Miksa felszólalása folytán utasított az előjáróság, hogy igyekezzen módot találni arra, hogy a boldogult Márton Ferencz koszorus írónk által oly érdekesen megírt „Abony város monográfiá”-t mielőbb kinyomatni és az érdeklődő közönség között terjeszteni lehessen. Ennek kapcsán még Komáromy József indítványa értelmében kimondatott, hogy a monográfiára még a kinyomatás előtt előfizetőkét kell gyűjteni és ennek eszközzésére egy Teszáry László, Rudnyánszky László, Lukács Gyula, Pintér Gyula és Véli Miksa tagokból álló bizottságot kér fel.

— **Mulatságok.** Az iparos ifjuság az ipartestület összes termeiben ma este tartja álarczos bálját. — A „Kath. Olvasó egylet” évi rendes nagytánczvigalmát f. hó 26-án, hétfőn az ipartestület helyiségeiben fogja rendezni. Mult évben 365 személy vett részt a mulatságon. Ez évben valószínűleg még népesebb lesz. — A „Kath. Munkás egylet” farsang utolsó vasárnapján rendezi bálját. — A két utóbbi mulatság a jótékonyágot czélozza, ugyanazért ajánljuk a közönség figyelmébe.

— **Halálozás.** F. hó 14-én temették el nagy részvét mellett Klein Rózát — Klein Mór 13 éves szép kis leányát. A temetés alkalmával koszoru megváltás czimén adományoztak a chevra kadisa részére: Klein Mór és neje 8 koronát, Löffler Miksa 6 koronát, Klein Róza testvérei, Weinstein Márton, Barta Ignác és Schvarcz Ferencz 2—2 koronát összesen 24 koronát.

— **Lakodalmi tragoedia.** Régi rossz szokás, hogy polgár családoknál a menyasszonyi ágy vivésekor suttjó legénykéek mámoros fővel lövöldöznek, mi már sok szerencsétlenségnek volt okozója. Egy ily szerencsétlenség történt 11-én este 6 órakor. A III. kerületben lakó özv. Nagy Jánosné fia, amint megérkeztek a vendégek, a kezében lévő pisztolyal — mit állítólag a szomszéd

feleségétől kapott — a levegőbe lőtt, de nem sült el. Ugy látszik ezzel megelégedett, letartotta, elsült s a szomszéd legény Csányi Pál térdekalácsába fúródott. Most kellett volna a szegény fiúnak első visitációra mennie. A szolnoki kórházba vitték, hol szerencsére kivették lábából a golyót.

— **Váltó hamisításért fogság.** Ifj. Szűcs Mihály a helybeli takarékpénztárnál benyújtott váltóján az egyik aláíró nevét meghamisította, mely bűncselekményért a kecskeméti kir. törvényszék 8 havi fogságra ítélte.

— **Kémény tűz** volt az erdő-uti iskolában, mit ha ideje korán észre nem vesznek az egész épület faanyagát áldozatul esett volna. Igy csak a kaminajtó s a szolgának mellette levő egy zsák buzája veszett kárba.

— **Nekrológ.** Megírnám a jó Müller bácsi nekrológját, ha ebben a spiritista világban holta után élő alakká nem materiálizálódott volna. A „Központi kávéház”-ban játszódtott le ez a „fata morgáná”-nak heillő kis történet. Jött egy sürgöny az ott levő Müller nevű fiatal embernek „apád meghalt.” — Nosza rögtön vasutra indult, de lekéselt szegény, mit volt mit tennie, hozzá fogott vallása szertartása szerint az ülésnek. Hét napi keserves ülés után, — a mi után bizony akármelyik antispiritista egyén is „trance”-ba esnék — ime az ajtóban megjelent az apja vagy a szelleme. A fiatal ember elsápadt, de vele együtt az egész kávéház is felzudult. No de lecsillapulván a kedélyek, megtudták, hogy az egész história éretlen viczből származott. Igy gyászolta el előre az apját még meg sem halt az.

— **Kántorválasztás.** A Rékáson megüresedett kántori állomásra egyhangulag Boldizsár Pál választott meg. Léva y Mihály egyházi tanfelügyelő vezette a választást, mi a legnagyobb rendben ment végbe.

— **A rékasi rablógyilkos.** Rékáson mult évi december havában özv. Petykó Józsefnét meggyilkolták, még pedig úgy, hogy előbb meg folytatták azután szálába hosszú hegyes fát szoritott be a gyilkos, hogy így bizonyosabb legyen a dologban. A kecskeméti esküdtek tárgyalta az ügyet s miután az esküdtek bönösnek találták a gyilkost, a törvényszék Lékó István suszterlegényt, aki teljes beismerésben volt, tizennégyévi fegyházra ítélte.

— **Fluck Márta a törvényszék előtt.** A kecskeméti kir. ügyészség tudvalevőleg öngyilkosságra való rábíras és öngyilkosságnál való segédkezés czimén emelt vádat Fluck Márta ellen, mint aki azt a beismerő vallomást tette, hogy ő adta oda jegyesének, Gottescha Gyulának, az édes apja revolverét e szavakkal: „No hát lödd agyon magadat, te kutya!” A vádiratot kézbesítették Fluck Mártának s azt hitték, hogy nem is fog kifogásokkal élni és így nyolcz nap elmúltával kilüzték a főtárgyalást. A kecskeméti törvényszéket a napokban az a meglepetés érte, hogy Fluck Márta részéről a kifogások beérkeztek. Most már okvetlenül tárgyalnia kell a vádtanácsnak az esetet, még pedig Fluck Márta meghallgatásával. Ha a vádtanács arról győződik meg, hogy a vádirat alapját képező nyomozás adatai elegendők az ügy megvilágítására, ebben az esetben vádhatározatot hoz s csak azután tüzik ki a főtárgyalást, ellenkező esetben pedig a vádtanács elrendeli a vizsgálatot, amelynek minden részletre ki kell majd terjeszkedni. A kifogások tárgyalására határidőül Kiss Ferencz kir. táblai bíró, a vádtanács elnöke, márczius 8-ikának délelőtti 9 óráját tűzte ki s arra Fluck Mártát és védőjét, Stehlo Kornélt is meghívta. E szerint márczius 8-án dül el voltaképen a tápió-györgyei bűnpör további irányának a sorsa.

— **Különös névjegy.** — János, szedd össze a kártyáimat, látogatóba megyünk.

A gróf kocsiba ült, a huszár pedig a bakra. A mágnásnegyedben gyakran megállt a kocsis olyankor kiszólt a gróf:

— János, kérdezd meg, itthon van-e a méltóságos asszony. Ha nincs, akkor adj be egy kártyát.

— Ejnye, Niki grófékat kifelejtettük! János, van-e még a kártyából?

— Parancsolatjára, a tőkalsó és a makkhetes még meg van.

— Tyü, az aldóját, micsoda kártyáról beszélsz?

— Hát, amit szétoztottunk.

— Ostoba, nem mondtam, hogy a névjegyeimet szedd össze!

— Kártyát tetszett mondani.

— **Méhészek és gazdák figyelmébe!** Az „Országos Méhészeti Egyesület” az egyesület tagjainak a következő kedvezményeket nyújtja: Ingyen, tehát minden díjazás vagy provisió nélkül értékesíti méz és viasz termelvényeket (a múlt 1899. évben közel 1000 métermázsa eladását közvetítette); jó és igen olesó méhkap-tárakat és méhészeti eszközöket szerez; szükség esetében ingyen kölcsönöz mézszállító edényeket; mindenféle méhészeti ügyekben felvilágosítással és szaktanácsal szolgál; méhészeti könyveket díjtalanul kölcsönöz és az egyesületnek havonta megjelenő szakközlönyét ingyen és bérmentve megküldi. Mindezt az egyesületi tagok csupán 4 korona tagsági díjat fizetnek. Belépési nyilatkozatok az egyesület elnökségéhez, Budapest, IX „Köztelek” czimzandók.

— **Az anya alkoholizmusa** * nagy befolyással van a csecsemőre és később a gyermek egész testi és szellemi fejlődésére. Bizonyított tény, hogy sok ily származású gyermek nem él meg az első életévet s azok, kik azután megmaradnak, gyakran szenvednek testi és lelki nyavalyában. Annyi bizonyos, hogy az atya alkoholizmusa — noha az is káros és nagy befolyással van a gyermek fejlődésére — nem okoz oly fokú degenerációt, mint az anya alkoholizmusa.

— **Méhes eladó.** Czim a kiadóhivatalban.

* Az „Ifjuság és Egészség”-ből. Ezen iskola és gyermekorvosi lapra, melynek egész évi előfizetési ára 4 korona, felhívjuk előfizetőink figyelmét.

CSARNOK.

Töredék

a f. hó 15-én megtartott thea-estélyről elmaradt felolvasásból.

Igen tisztelt hölgyeim, uraim!

Utolsó — tehetségemre nézve is a szó igazi jelentőségében — utolsó szereplője lévén a mai felolvasó-estélynek, azon kezdem, a min más végeznél, hogy nagyon szépen köszönjük szives és türelmes érdeklődésüket e mai — korlátok között mozgó — multság iránt, melyet igénytelenek is mondhatnánk, ha fényét és jelentőségét nem emelné az összejeltek díszes és előkelő társasága.

Semmi igénytelen! Ezt a tiltakozó gondolatot kiolvastam Szerdahelyi barátom nagyra szabott szeméből is, melyre Kássa Józsi azt mondta, hogy épen olyan, mint egy kétfelé vágott lekváros gombóc, azt azonban nem mondta meg, hogy melyik benne a túlnyomó anyag; a lekvár-e vagy a gombóc.

Hát ha azt vesszük, hogy mennyit kellett küzdeni, hogy ez a multság hogy legyen, hol legyen, milyen legyen, együnk-e benne, ne-e, (hogy igyunk-e, arról szó sem esett) s mennyit kellett azért gyülekezni, beszélni, különösen a legutolsó konferencián, hát akkor nem épen igénytelen; ámátor akkor is kiolvastam Veverán barátom szűrös szeméből, hogy csak azért kiabálok annyit, hogy jobban megéhezsek, mert épen Papp Péteréhez voltam hivatalos vacsorára. Pista barátom nem is bánja, ha minden nap liktáriumos dörölyét eszem is a Havas Szami híres lekvárjából.

Az igénytelenségről jut eszembe saját igénytelenségem, mert meg vagyok győződve, hogy Kovács Béla barátom megrovási kalandba skartól, amiért ezt a multságot esütörtökre tettük, mert pénteken reggel 70 kis leány törli ártatlan kis fejét ama hamiskás problema fölött, hogy mért nem aludt a tanító bácsi esütörtökön éjjel? Ő pedig néma zsörtölődéssel úgy gondolkozik én rólam, hogy tekintettel előhaladott koromra, okosabban tenném, mint hogy itt felolvasást tartok, elmennék bibicz tojást keresni és főznék belőle rántottát a kormánypártnak, amelybe nyakig beleültetett Majerczki János annó 1894. Hiába csináltam én most már „Kossuth-teret”, — hijába választattam meg Kossuth apánkat Abony város legelső díszpolgárává, hiába készítettem el a díszpolgári oklevelet saját kezeimmel, hiába vezettem sirjához Abony város hölgyküldöttségét, hiába vezettem szobrához Tószegre a 48-as egyeletet, hiába esküdtem ott az ő nevükben is örök hűséget magasztos elveinek, hiába hoztuk be Abonyba Papp Péter barátommal márczius idusának ünneplését — s hiába, állítom föl szobrát

Abonyban, sőt hiába vezetném őket még egy új szabadságharcba is, árva személyem számüzve van a 48-as pártból most és mind örökké, mert így mondta ezt Majerczki János annó 1894.

No de hát ezek mind afféle csekélységek, amikről nem érdekes beszélni, meg is vigasztalódom rögvest, ha egy kicsit később eldaloljuk Mózes Imre barátommal duettbe, hogy:

Semmi babám, semmi,
Igy kell annak lenni . . .

Hanem áttérek most már felolvasásom tulajdonképeni tárgyára.

De még mielőtt ezt tenném, a felolvasás történetére kell egy kis visszapillantást vetnem s azzal meg kell ismertetnem mélyen tisztelt hallgatóimat is.

Mondhatom, hogy roppant tanulmánytárgyává tettem a felolvasás történetét, erre nézve alapművekkül szolgált az ó-testamentum, a talmud s a korán, no meg az a nagyszabású irodalmi mű, melyet majd mint nyuzalmazott r. kath. egyleti tag, nyugalmazott községi hivatalnok, tűzoltó-parancsnok, nyugalmazott szerkesztő, koresolya-egyleti elnök, tanácsnok, népköri jegyző, munkás-egyleti tiszteletbeli tag, helyettes anyakönyvvezető, zene-egyesületi elnök, stb. fogok megírni, a felolvasás és thea-estélyek gyakorlati értékéről, tekintettel hazánk fogyasztási adó intézményére.

Midőn tehát ezen műveket nagy figyelemmel áttanulmányoztam, minden kétséget kizárólag megállapítottam, hogy a felolvasás az emberiség történetében, hogy hol kezdődik, azt így könnyen megmondani bajos dolog volna.

Szemben a kőkorszak historikusaival állítom, hogy az akkori idők óriásai igenis tartottak felolvasásokat, bizonyítja ezt az a teméttelen emberi esont mit a kőkorszak földrétegében az idő vasból rakott foga sem tudott megemészteni. Igenis, hogy ott voltak felolvasások, úgy látszik, hogy hatalmas verekedésekkel végződtek, a mi különben még ma nap sem ritkaság.

Később egyiptomban tartottak felolvasásokat

egy egy piramis alkotásánál mindig felolvasták a rabszolga munkások neveit, s aki ott nem volt, egyszerűen nyársra huzzák. Ezek igen érdekes felolvasások voltak!

Legbizonyosabb azonban, a mit megállapítottam az, hogy a legbelső komoly felolvasó Mózes volt, akiről írva vagyon, hogy a tiz parancsolatot két kötéblárlól ő maga olvasta föl a zsidóknak, a legutolsó pedig én vagyok, a ki egy álmatlan éjszakának eredményéről számolok be most.

Hogy e két világra szóló esemény között is történtek holmi apróbb s jelentéktelen dolgok azt hiszem nem jöhet figyelembe mint p. o. a magyarok bejövetele, amit Ámbó János barátom oly szépen előadott néhányad magával Czeglédén, hogy ahhoz képest Munkácsi Mihály nagy képe, vagy Fesztli Árpád körképe csak kis Miskák. Aprozó.

Körkép. A multkor Bem-Petőfi körképet néztem meg. A már aztán kép! Nem olyan mint az Jeruzsálem tájékaról való. Mit nézzen az ember Jeruzsálem tájékán?

Hanem legérdekesebbnek találtam azt a körülményt, hogy a magyarok bejövetele után mindjárt Jeruzsálem következett sorra. Igy van ez a telekkönyvekben is sok helyütt stb. stb.

Piaczi á r a k.

— (P I C K C Z É G J E G Y Z É S E.) —

Abony, 1900. február 17.

	K. f.	K. f.	K. f.	K. f.
Búza	mm.	14:40—14:60,	vékája	3:10—3:20
Árpa	„	10:40—10:60,	„	2:20—2:26
Rozs	„	11:00—11:10,	„	2:40—
Zab	„	9:60—10:00,	„	1:50—
Kukoricza	ó, mm.	—10:50,	„	2:70—
„	csöves,	— 5:00,		
Bor	.	26—32 korona,	fejtve	32—40 korona.

Forradalom

a kosmetika terén

UJ!

UJ!

UJ!

ártalmatlan

ártalmatlan

CRÉME ARISTOKRAT.

Bámulatos és meglepő hatásu **arcz** és **kéz-** crème; — **teljesen ártalmatlan** és **zsirmentes** készítmény; — a legrövidebb idő alatt eltünteti az arcz és kéz mindenféle tisztátalanságát u. m. szeplőt-, májfoltot-, bőratkát (mitessert) sőt hosszabb használat után az arcznak ránczait is elsimitja, eltünteti. **Hatásáért kezeskedem.**

Egy próba tégely ára **1** frt. **50** kr.

Egy nagy tégely ára **3** frt. — kr.

Poudre **Aristokrat** a legujabb arcz Poudre **teljesen ártalmatlan** anyagokból készítve, nappal vagy este használva rendkívül szép és elegáns arczszint ad. Kapható fehér, rózsaszín és krém színben.

Egy doboz ára **1** frt. **50** kr.

Megrendelések vagy utánvétellel vagy a pénz előleges beküldése mellett eszközölhetők.

Léontine Clément

urhölgnél

Budapest, VII., Csengery-u. 8.